

A Fővárosi Ítéltábla a Novák és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bócz Andrea ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Forgó, Damjanovic és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Damjanovic Gábor ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen tartozás megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 5. napján meghozott 28.P.23.404/2015/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak főtárgya tekintetében helybenhagyja, az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 3.405.000 (hárommillió-négyszázötezer) forintba leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 201. § (1) bekezdésére alapított keresetében 150.000 svájci frank és ezen összeg után 2015. március 2. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperessel 2012. február 15. napján megállapodást kötött. A megállapodás 1.1-1.2. pontjában rögzítésre került, hogy a **D. Kft.** - amelynek többségi tulajdonosa a felperes - végelszámolással történő megszűnését határozta el. A felek rögzítették továbbá, hogy a **D. Kft.** tevékenységét az alperes által létrehozott és ügyvezetése mellett működő **S. F. C. Kft.** vette át, és ennek alapján ez a kft. forgalmazza a felperes termékeit. A megállapodás 2.2. pontja értelmében a felperes által jóváhagyottan a kft.-re átruházott, illetve a kft. által gyakorolható jogok értéke 150.000 svájci frank. A 3.1. pontban az alperes személyesen vállalta a 150.000 svájci frank ellenérték megfizetését a 3.3. pontban megjelölt 2015. március 1-jei határidőig. A megállapodásban rögzített határidő eltelt, az alperes a fizetési kötelezettségének a 2015. május 24. napján átvett felszólítás ellenére sem tett eleget. A felperes álláspontja szerint a megállapodás, amely az alperes részére értékesítési jogot biztosított, illetve a felek gazdasági-üzleti együttműködését rögzítette, atipikus szerződés. A felek között visszterhes jogügylet jött létre, amely alapján a felperes a megállapodás kötelezettségének eleget tett, míg az alperes a szerződés szerint a felperesnek járó ellenértéket nem fizette meg. A 2015. november 5. napján tartott elsőfokú tárgyaláson a felperes előadta, hogy **H. G.**, a felperesi társaság főrésztvényese a cég adataiban legutóbb 2003-ban történt változás.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy aláírta a szerződést és annak alapján 150.000 svájci frank fizetési kötelezettsége keletkezett, amelynek nem tett eleget, de

arra hivatkozott, hogy a szerződés 4.2. pontja szerint csak bizonyos feltételek mellett köteles teljesíteni, amely feltételek teljesülését a felperes nem igazolta. Állítása szerint **H. G.** már nem főrésztvényes, ezért indítványozta, hogy a felperes csatoljon olyan okiratot, amely a svájci jog alapján igazolja, hogy **H. G.** továbbra is többségi résztvényese a felperesi társaságnak. A szerződéskötés körülményeire, a felek szándékára és az 5.2. pontban foglaltakra a felperes tanúk meghallgatását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 svájci frankot, valamint ezen összeg után 2015. március 2. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes svájci jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, továbbá 4.332.354 forint perköltséget.

Indokolása szerint a peres felek között létrejött szerződés alapján az alperes kötelezettséget vállalt 150.000 svájci frank megfizetésére 2015. március 1. napjáig. Az alperes kétségbe vonta a felperes által csatolt magyar nyelvű fordítás valóságát, megfelelőségét, azonban bírói felhívásra nem vitatta azt a körülményt, miszerint a szerződés alapján 150.000 svájci frank fizetési kötelezettsége keletkezett. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján bizonyítottanak találta a követelés fennállását. Rámutatott arra, hogy a per tárgya nem az okirat tartalma, hanem a kötelezettség vállalás maga, az okirat csak a kötelezettség keletkezésének és tartalmának bizonyítéka. Az alperes azt állította, hogy a szerződés 4.2. pontja alapján a kötelezettsége megszűnt, mivel a felperesnek már nem **H. G.** a főrésztvényese. A felperes nem vitatta, hogy a szerződés tartalmaz ilyen kötelezettség megszüntető feltételt, ezért az elsőfokú bíróság az okiratot bizonyítékként elfogadta. Az alperest kötelezte annak bizonyítására, hogy a követelés megszűnt. Megjegyezte, hogy e bizonyítási kötelezettség nem újkeletű, mivel az alperesnek a Ptk. 277. § (4) bekezdése alapján 2015. március 1-jén meg kellett bizonyosodnia a főrésztvényes személyéről, ha valóban ez a teljesítés megtagadásának oka és nem a rosszhiszemű magatartás. Az alperes ekkor ellenőrizhette volna a svájci Ticino kanton cégnyilvántartási iratait, vagy felhívhatta volna a felperest a tulajdonosi viszonyok igazolására, ezeket azonban elmulasztotta. Az alperes személyes meghallgatásával nem bizonyítható a fő résztvényes személye, a meghallgatni kért tanúkkal pedig nem e tényt kívánta az alperes bizonyítani, ezért az elsőfokú bíróság a bizonyítás foganatosítását mellőzte. Az alperes bizonyítási indítványa az volt, hogy a bíróság a felperest kötelezze a bizonyításra. Ez azonban tartalmilag nem bizonyítási indítvány, hanem a bizonyítási kötelezettség megfordítására irányuló indítvány, ezért azt az elsőfokú bíróság elutasította. Az alperes újabb bizonyítási indítványa a felperes kötelezésére irányult, hogy olyan okiratokat csatoljon, amelyek a svájci jog alapján igazolják **H. G.** továbbra is többségi résztvényes. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez tartalmilag ugyancsak bizonyítási kötelezettség megfordítására irányuló indítvány, ezért a foganatosítását ismételt tájékoztatás nélkül mellőzte. Az alperes nem jelölte meg, milyen iratok becsatolására kéri a felperest kötelezni és az annak kiadására mely jogszabály alapján köteles, jóllehet ezt a Pp. 190. § (2) bekezdése alapján pontosan meg kellett volna jelölni. A pereszes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest képviselő ügyvéd munkadíjának, valamint a felperes által előlegezett 1.500.000 forint illeték megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a felperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján a pertárgyérték 5%-a + áfa, azaz összesen 2.832.345 forintban állapította meg, mivel az ügyvéd a megbízási szerződését a tárgyalás berekesztéséig nem csatolta. A jelentős pertárgyértékre, valamint az alperes nyilvánvaló rosszhiszeműségére tekintettel az ügyvédi munkadíj mérséklésére nem látott lehetőséget.

Fellebbezésében az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Súlyos eljárási szabálysértésként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 145. § (2) bekezdése szerinti

kötelezettségét megszegve elmulasztotta a feleket figyelmeztetni a tárgyalás berekesztésére. Az ítélettel együtt kézbesített tárgyalási jegyzőkönyv valótlanul tartalmazza, hogy ez a figyelmeztetés megtörtént, ezért az alperes kijavítási és kiegészítés iránti kérelmet terjesztett elő, az elsőfokú bíróságnál. A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy a tárgyalás rendkívül rövid volt, az ítélet mintegy 20 percen belül - gyakorlatilag statáriális módon - már ki is lett hirdetve, így lényeges érveit nem tudta előadni. A felperesi képviselő is hiába próbálta a megbízási szerződését a perköltség megállapítása céljából csatolni, az eljáró bíró ugyanis jelezte, hogy a tárgyalás berekesztése után nem áll módjában azt átvenni, majd „jegyzőkönyvön kívül” hozzátette: úgyszemint magasabb perköltséget fog megítélni, mint amennyire a felperesi képviselő számíthat, mert az alperes nyilvánvalóan rosszhiszemű. Az alperes sérelmezte, hogy az eljárási szabálysértés okán perbeszédet sem tarthatott. Aggályos továbbá számára, hogy nem kapta meg a keresetlevél mellékleteit, köztük a per szempontjából lényeges felperesi cégkivonatot vagy cégmásolatot. Ezen okiratot a tárgyaláson vette át és csak egy percet kapott a bíróságtól annak tanulmányozására. Az alperes álláspontja szerint a perbeli követelés fennállását a felperes volt köteles igazolni, mivel a szerződés általa becsatolt egyszerű magyar fordítása szerint „A felek megállapodnak és rögzítik, hogy a 150.000 CHF követelés kizárólag a **felperes neve**-t illeti meg és addig amíg a **felperes neve** főrésztvényese **H. G.** marad.”. A követelés fennállásának tehát alapvető feltétele egyebek mellett, hogy **H. G.** még a felperes fő résztvényese legyen. Ennek bizonyítása a bíróság álláspontjával ellentétben a felperes kötelezettsége. A felperes van abban a helyzetben, hogy egy Svájcban bejegyzett nem nyilvános társaságként igazolja tulajdonosi hátterét. A felperes álláspontja szerint pontosan megjelölte, milyen iratok becsatolására kéri a felperest kötelezni. Olyan okiratok csatolását kérte, amelyek a svájci jog alapján igazolják, hogy **H. G.** továbbra is többségi résztvényese a felperesnek. A felperes van abban a helyzetben, hogy ezen okiratokat pontosan ismerhesse, azokkal rendelkezessen és becsatolhassa. A tárgyaláson indítványozott bizonyítás felvétele nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a felek szerződéskötés kori szándékára, a szerződéskötés körülményeire fény derüljön. Ez elemi szükséglet egy olyan, rendkívül visszás szerződés esetében, ahol az egyik fél (a felperes) semmiféle szolgáltatás nyújtására nem köteles a másik fél felé, míg ezen másik fél (az alperes) nagy összegű fizetési kötelezettséget vállal ellentételezés nélkül. Az hogy pontosan milyen jogi megoldás (pl. uzorás szerződés, ajándékozás, a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága, stb.) alá esik a szerződés, a bizonyítási eljárás eredményének fényében állapítható meg. A tanúk meghallgatása abból a szempontból is fontos, hogy az esetlegesen fennálló követelés mértéke meghatározható legyen, tekintettel a szerződés 5.2. pontjára, amely szerint „A felek fenntartják jogukat, hogy az 5.1. pontnak megfelelő együttműködésükből származó esetleges nyereséget, hasznot (árfolyamnyereséget, közvetítői jutalékot) a **felperes neve**-nek alperes neve-vel szembeni, ezen megállapodás szerinti követelésébe beszámítják”. A bizonyítási indítványok hiányában az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy érdemben elbírálja a követelés fennállásának jogalapját, valamint összegszerűségét. Az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése kapcsán a felperes arra hivatkozott, hogy egy nagyságrendileg két oldalas kereset elkészítése, és egy lényegében kb. 15-20 perces tárgyaláson való részvétel ellenében a megítélt, közel 3.000.000 forint összegű ügyvédi munkadíj súlyosan aránytalan, figyelemmel arra is, hogy a felperesi képviselő a megbízási szerződés alapján kérte a munkadíj megállapítását és a szerződést meg is próbálta benyújtani, de az eljáró bíró azt nem fogadta el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Hivatkozott arra, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján közokirat, az elsőfokú bíróság a felperes jegyzőkönyv kijavítása iránti kérelmét elutasította. Nem felel meg a valóságnak az az alperesi állítás, hogy lényeges érveit nem tudta előadni. A tárgyalási jegyzőkönyv alapján a berekesztésre vonatkozó felhívás elhangzott, alperes viszont további nyilatkozatot nem tett. Az alperes rosszhiszeműségének megállapítása helytálló, hiszen azt az

alperes pert megelőző és a per során tanúsított magatartása alátámasztja. A 2015. május 25. napján átvett felperesi felszólító levélre nem reagált, a fizetési meghagyásos eljárásban is kizárólag formális ellentmondást terjesztett elő, a perré alakult eljárásban pedig írásban nem, kizárólag a tárgyaláson szóban védekezett. Az alperes semmit sem tett a fizetési kötelezettsége teljesítése érdekében, így magatartása nyilvánvalóan rosszhiszemű. Az alperes nem bizonyítást, hanem a bizonyítási teher megfordítását indítványozta. Amennyiben az alperes jogi képviselője megkereste volna a felperes jogi képviselőjét, nem lett volna akadálya az alperes által hiányolt irat ismételt, közvetlen megküldésének. Amennyiben az alperes valóban hiányosan kapta meg a keresetlevelet, ezt több alkalommal is módja lett volna jelezni, az első tárgyalást megelőzően, de még a tárgyaláson, az iratismertetés körében is. A tárgyaláson az alperes kifejezett bírói kérdésre nem vitatta, hogy 150.000 svájci frank fizetési kötelezettsége keletkezett, az elsőfokú bíróság e nyilatkozat alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a követelés fennállása bizonyított. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 277. § (4) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségre is helyesen hivatkozott: amennyiben az alperes célja a teljesítés és nem annak megtagadása volt, jelezhetne volna, illetve kérhetne volna a felperest annak igazolására, hogy még mindig **H. G.** a főrészhvényese. Több alkalommal is lehetősége lett volna a tényállás tisztázására, vélt vagy valós igényének előterjesztésére, azonban még a fizetési felszólításokat is válasz nélkül hagyta, a teljesítés érdekében semmit sem tett. A tanúbizonyítási indítvány szintén az időhúzást célozta, tekintve hogy a szerződéskötésnél a feleken és az okiratszerkesztő ügyvéden kívül más nem volt jelen, érdemi nyilatkozatot a tanúk e körben nyilvánvalóan nem tudtak volna tenni. A felperes hivatkozott a Pp. 235. § (1) bekezdésére, ugyanakkor a tényállás teljessége kedvéért előadta: a megállapodás az okirat szövegéből is megállapíthatóan visszerthes jogügylet, ahol a felek kölcsönös kötelezettséggel tartoznak egymásnak. A megállapodás 1.1.- 1.2. pontja tartalmazta, hogy a **D. Kft.** - amelynek többségi tulajdonosa a **felperes neve** - végelszámolással történő megszűnését határozta el, tevékenységét az alperes által létrehozott és ügyvezetése mellett működő **S. F. C. Kft.** vette át, és ennek alapján e kft. forgalmazza a **felperes neve** termékeit. A megállapodás 2.2. pontja értelmében a felperes 150.000 svájci frank értékben jogokat ruházott át az **S. F. C. Kft.-re**. A megállapodás 3.1. pontja értelmében az alperes személyesen vállalta a 150.000 svájci frank ellenérték megfizetését a megállapodás 3.3. pontjában megjelölt fizetési határidőig. Mellesleg az alperes érdekkörébe tartozó kft. azóta is a felperes termékeinek közép-kelet európai és dél-kelet európai képviselőjeként hirdeti magát, ezzel is megerősítve a megállapodásban rögzítetteket. A megállapodás 5.2. pontja alapján alperes beszámítási kifogást nem terjesztett elő, e körben az elsőfokú eljárásban a tanúbizonyításra vonatkozó indítványa megalapozatlan. A felperes álláspontja szerint követendő az a bírói gyakorlat, amelynek értelmében az írásban kellően előkészített keresetet a bíróság már az első tárgyaláson ítélet hozatalára alkalmasnak tartja és nem ad teret az alperes per elhúzását célzó indítványainak. Követendő az a bírói gyakorlat is, amely szerint az alperes rosszhiszemű magatartása perköltség megállapításában is szerepet játszik.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla az alperes fellebbezése alapján először azt vizsgálta, hogy indokolt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. Az ítéltábla kiemeli, hogy az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) bekezdésére alapított hatályon kívül helyezésének a lényeges eljárási szabálysértés mellett további, konjunktív feltétele az eljárás megismétlésének szükségessége [1/2014. (VI. 30.) PK vélemény]. Az eljárási szabálysértésre irányuló alperesi hivatkozáshoz képest az elsőfokú tárgyalás jegyzőkönyve tartalmazza a tárgyalás berekesztésére vonatkozó figyelmeztetést, amelyet követően az alperes a jegyzőkönyv szerint nem tett nyilatkozatot. Az alperes a jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben azt állította, hogy a tárgyalás berekesztésére nem került sor, további érveit és perbeszédét nem adhatta

elő. Azt azonban az alperes a fellebbezésében sem fejtette ki, hogy mit kívánt volna az elsőfokú eljárásban még előadni. Ebből következően a hivatkozott eljárási szabálysértés megtörténte esetén sem lehet szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése. Az alperes azt sem adta elő a fellebbezésben, hogy milyen hátrányt okozott számára az a körülmény, hogy csak a tárgyaláson vehette kézhez a felperesi cégkivonatot, különösen arra figyelemmel, hogy az alperesi nyilatkozat szerint a per eldöntése szempontjából releváns tény, azaz felperesi részvények tulajdonosainak köre a svájci cégnyilvántartásban nem nyilvános cégadat. Nem alapos az a hivatkozás sem, hogy azért, mert az alperes a perbeszéd megtartása előtt el volt zárva, érdemi ellenkérelmet sem tudott volna előterjeszteni. Az alperes a per elsőfokú tárgyalásán a jegyzőkönyv által is rögzített érdemi ellenkérelemnek minősülő nyilatkozatot tett, amelyben a Pp. 139. §-a szerint elő kellett adnia az annak alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait. Az ellenkérelem alapjául szolgáló tényeket azonban a fellebbezési eljárás során sem adta elő, enélkül pedig további bizonyításnak sincs helye. Bizonyítás csak megfelelő tényelőadás alapján rendelhető el, a tanúbizonyítási indítvány a bizonyítandó tények előadását nem pótolja. Ugyanakkor a másodfokú tárgyaláson előadott, a szerződés keletkezésének körülményeire vonatkozó új tényeket, amelyek szerint az alperes fenyegetett helyzetben kényszerült a perbeli szerződés aláírására, a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban pedig nem lehetett figyelembe venni.

Mindezek alapján az elsőfokú eljárásban elkövetett, az érdemi döntést befolyásoló olyan eljárási szabálysértésre, amely az elsőfokú tárgyalás megismétlését tette volna szükségessé, a fellebbezésben foglaltak alapján sem lehet következtetni, ezért az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére nem volt sem ok, sem lehetőség.

Az alperes fellebbezése érdemben nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra az érdemi döntéssel és annak jogi indokaival is egyetértett, azokat a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel az alábbiak szerint egészíti ki.

Az ítéletábrának érdemben az alperes által az elsőfokú eljárásban előadott ellenkérelmet megalapozó tényállításokat kellett vizsgálnia. Az alperes az első tárgyaláson kifogásolta, hogy a szerződés fordítása nem hiteles, ugyanakkor azt nem adta elő, hogy a fordítás mennyiben nem felel meg az eredeti német nyelvű szerződés valódi tartalmának, és ezzel kapcsolatban bizonyítási indítvány sem terjesztett elő. Az alperes emellett azt állította bírői kérdésre, hogy **H. G.** már nem többségi tulajdonosa a felperesi társaság részvényeinek, majd a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást követően bizonyítási indítvánnyal nem élt, csak vitatta, hogy ebben körben a bizonyítás őt terhelné.

Az ítéletábra előjáróban kiemeli, hogy ha az alperes a saját állítása szerint csak az elsőfokú ítélet meghozatalát követően tájékozódott arról, hogy a Svájcban bejegyzett részvénytársaság részvényeseinek megállapításához milyen okiratok szükségesek, akkor az első fokú eljárásban alappal nem hivatkozhatott arra, hogy **H. G.** nem többségi részvénytulajdonos, mivel az ezt igazoló okirat korábban nem állhatott rendelkezésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes részvényeseinek személyével kapcsolatos bizonyítási teherrel helytálló tartalmú tájékoztatást adott. A felek szerződése - az alperesi előadással szemben - visszterhes megállapodást tartalmaz, ahol az alperes nem a saját javára, hanem a maga alapított gazdasági társaság javára kötött szerződést akként, hogy elvállalta a társaság kötelezettségét, vagyis annak a „goodwill” ellenértékének a teljesítését, amelyet az általa alapított társaság szerzett meg. A szerződésből tehát az alperes terhére teljesítési kötelezettség keletkezett. A szerződés ugyanakkor

szabályoz olyan okokat is, amelyek bekövetkezése esetén az alperes kötelezettsége megszűnik. Ilyen ok a **H. G.** többségi részvényesi mivoltának megszűnése, illetve alperes halála is. Ezeket a körülményeket tehát a követelést megszüntető okoknak kell tekinteni. Ebből következően viszont az esedékessé vált követelés megszűnésének bizonyítása az alperes érdekében állt, vagyis a kötelezettség megszűnését eredményező ok bekövetkezését a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor az alperest ennek megfelelően tájékoztatta, majd a bizonyítás elmaradását az alperes terhére értékelte.

Az alperes a felperes részvényeseinek körére nézve teljesíthető bizonyítási indítványt nem terjesztett elő,

ezzel szemben a bizonyítási kötelezettségét vitatta. Az alperes által kért tanúbizonyítás nem függött össze azzal az ellenkérelemben foglalt tényállítással, hogy **H. G.** nem többségi részvényes. Ezt a tényállítást akként bizonyíthatta volna, hogy a megfelelő okirat pontos megjelölésével kéri kötelezni a felperest annak csatolására, ilyen bizonyítási indítványa azonban az alperesnek nem volt. A felperes részvényeseinek személyét illetően a tanúvallomás az alperes másodfokon kifejtett saját álláspontja szerint sem megfelelő bizonyítási eszköz, más tényelődás pedig az alperes részéről nem volt, amelyre a tanúkat meg lehetett volna hallgatni, ezért az indítvány mellőzéséről az elsőfokú bíróság helyesen határozott.

Az ítéletábra a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése érintette az alperes terhére megállapított perköltség összegét is. Az elsőfokú bíróság a felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szabályaira utalással határozta meg, azonban a 44.000.000 forintos pertárgyérték mellett a munkadíj összegét tévesen számította ki. A rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján az ügyvédi munkadíj helyesen a 10 millió forint feletti pertárgyérték 3%-a és 500.000 forint összege, amely - kerekítéssel - 1.500.000 forintnak, áfával növelten pedig 1.905.000 forintnak felel meg. Az alperes ezért a felperes által előlegezett 1.500.000 forint eljárási illetékkel együtt mindösszesen 3.405.000 forint elsőfokú perköltség megtérítésére köteles.

Megjegyzni az ítéletábra, hogy a pernyertes fél jogi képviselőjével kapcsolatban felmerült költséget 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet értelmében a pertárgy értéke és a ténylegesen elvégzett munka mennyisége alapján kell megállapítani. A pervesztes fél esetleges rosszhiszeműsége a pernyertes fél javára megállapított perköltség növelésével nem szankcionálható, a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes perbeli magatartás következményeit nem a perköltség megállapítása során, hanem a Pp. 8. §-a keretei között kell levonni.

A fellebbezés érdemben nem vezetett eredményre, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselőjével felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2016. június 2.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: